

Сьогодні —
День
Конституції
СРСР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ЖОВТЕНЬ

КОМУНІСТИЧНИЙ

КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання IX
№ 145 (1001)

ЧЕТВЕР

5 ГРУДНЯ 1968 р.
Ціна 2 коп.

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНСЬКОЇ РСР
ПРО НАГОРОДЖЕННЯ СПІЛКИ КОМПОЗИТОРІВ
УКРАЇНИ ПОЧЕСНОЮ ГРАМОТОЮ ПРЕЗИДІЇ
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

За досягнуті успіхи в розвитку радянського музичного мистецтва, активну громадсько-політичну роботу та участь в естетичному вихованні трудящих нагородити Спілку композиторів України Почесною Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР.

Голова Президії Верховної Ради
Української РСР Д. КОРОТЧЕНКО.
Секретар Президії Верховної Ради
Української РСР А. ЗЛЕНКО.
м. Київ, 3 грудня 1968 року.

На пульсі ЖИТТЯ

ДРУГИЙ ЗЛІТ
РОБІЛЬКОРІВСЬКОГО АКТИВУ

Якщо бути пильним, уважним, то на кожному кроці щоденно побачиш щось нове, цікаве. На Кіровоградському агрегатному заводі конструктори створили новий потужний насос. Червонозорівці удосконалили сівалку. Помічянські тепловозники провели ще кілька великогазових поїздів на заощадженому паливі...

Новини всюди, щоденно. А як слідуєш за ними? Не будь авторського активу — багато цікавих повідомлень не дійшли б до читача. Саме завдяки робітничим і сільським кореспондентам від номера першого і до тисячного читачі мали можливість дізнаватися про найцікавіші події в житті обласної комсомольської організації. Актив — це рука редакції на пульсі життя.

Про історичні знахідки, про відомих земляків розповідають: лікар Анатолій Кохан з Олександрії, бібліотекар Іван Бойко з Новомиргорода, науковий співробітник обласного краєзнавчого музею Роза Турбай. Про досвід комсомольських вождів, про радість творчої праці пишуть редактор Вільшанської районної газети Віктор Вовченко, робітниця заводу «Червона зірка» Раїса Марченко, вчитель з Новомиргородщини Микола Стоян.

Та людині властиво незадоволення зробленим, пошук нового. В пошуку й наші автори. Постійно б'ється думка: «Як краще, яскравіше розповісти про героїчну минулину і славне сьогоднішнє?»

Саме про це і йшлося на другому зльоті робількорівського активу молодіжки, присвяченому виходу в світ тисячного номера газети.

Секретар комсомольської організації Агрегатного заводу Володимир Терещенко, піонервожата Новоукраїнської школи № 6 Антоніна Мурзіна, комбайнер колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Новгородківського району Микола Котляр, голова обласного літоб'єднання М. К. Смоленчук, студент Кіровоградського педінституту Микола Литвиненко та інші у своїх виступах розповіли про виховну роль газети, поділилися думками, що ще треба зробити, щоб кожний матеріал був цікавим, бойовим.

В роботі зльоту взяли участь і виступили: інструктор обкому КПУ України О. В. Цибульчак, заступник редактора газети «Кіровоградська правда» В. С. Рабцу, начальник обласного управління по пресі П. В. Корнєєв, перший редактор обласної молодіжної газети Я. М. Ковальчук.

В роботі зльоту взяли також участь заступник голови обласного комсомолу Д. С. Сиволап, секретар обкому комсомолу М. Г. Гайдамака, секретарі райкомів і міськомів комсомолу.

За плідну роботу в газеті і в зв'язку з виходом тисячного номера лікар Анатолій Кохан, вчитель Микола Стоян, студент Микола Литвиненко, зав. лекторською групою обкому комсомолу Володимир Чабаненко нагороджені Почесними грамотами ЦК ЛКСМУ, секретаря комсомольського комітету Кіровоградського педінституту Ф. Кривоного, позаштатного кореспондента Б. Куманського та багатьох інших нагороджено Грамотами обкому комсомолу.

НАТАЛЯ, моя найменша, шестикласниця, прибігла з музичної школи і шебече, шебече, що концерт готують до Дня Конституції, що вона нову музичну п'єсу розучила. Потім вискакує з хати, і я бачу, як через вулицю біжить до подружки.

Мені чомусь згадується моє дитинство, босоніге і голодне, згадується батько, то стомлений і мозчанний, то радісно збуджений. Він все життя мріяв про землю. І тільки відібрав її в панів, загигував односельчан переселитися ближче до поля. Червоним Кутом нарекли той хутірєць, червоним, як революція, що дала землю. Потім та назва утвердилась, бо від крові і та земля зачервоніла.

Мені років шість чи сім було, як увірвалися білобандити, забрали батька Миколу Порфирівича, головою сільради він тоді був, і все кричали:

— Воли захотів? На небі одержиш! Землі треба? Три аршини дам!

Не бачити б мені більше бацька, який загин пітерських курсантів не нагодився...

Та про той випадок я знаю лише з розповідей. А от комсомольців двадцятих і тридцятих років

пам'ятаю добре, бо з ними був мій старший брат Сергій. Запам'яталося і перше товариство спільного обробітку землі. Що гріха таїти, не всі охоче до нього вступали, дехто їсе придивлявся. Молоді Килина і Тимофій Рибалки, Іван Костянницький, Трохим Вакулєнко, Павло та Іван Ткаченки, Марія і Григорій Гончаренки почали першими орати і сіяти разом,

разом збирати врожай. Згодом до молодих приєдналися і літні. ТСОЗ виріс у колгосп «Послідувач комуні».

Будував я і Харківський тракторний завод. З тачкою, з лопатою в руках. Тоді і в комсомол вступив. І все мріяв, коли побачу новенький трактор на колгоспному лані.

І той час настав. Галина Ткаченко, дочка бідної вдови, на подвір'ї якої не було навіть поганої конячини, повела перший трактор. Її зустрічали за селом з червоним прапором, а потім почали виходити односельчани і прислухалися, як Галя переорює віковічні межі.

Давно то було. Про ті часи те-

пер розповідають експонати сільського музею в селі Високих Байраках Кіровоградського району та пам'ять нагадує.

Живу я нині в селі Богданівці Знамянського району. Тут же бувало, разом і згадуємо минулину, бої з ворогами Вітчизни. Нас Жовтень вивів у люди. І за його здобутки ми всі боролись. Микола перед початком війни з білофінами закінчив курси політпрацівників, одержав призначення в дивізію, яка штурмувала лінію Маннергейма. Я лижником тоді був, Петро — заступником командира танкового батальйону по технічній частині. Не повернувся тоді Микола додому, скосила ворожа куля. Та коли почалася Велика Вітчизняна війна, знову в строю було троє Іванових — замість Миколи взявся за зброю наймолодший, Олександр.

Кому, скажете, потрібна ця біографія? Таких прикладів безліч? Вірно. Ходе всієї країни, кожної сім'ї до сьогоднішнього світлодення була нелегкою. І тому так дорожу я сьогоднішніми щастям, тому від душі радію, що моя Наталя не знає нестатків, що їй відкриті всі шляхи-дороги, як і всім її ровесникам.

І. ІВАНОВ,
комсомолец в 1930 року.

НАС ТРОЄ, ІВАНОВИХ

ДВІ РИСИ

Про них, ці дві найцікавіші риси в характері депутата, розповідав мені ветеран колгоспу комуніст Максим Михайлович Попов — беззмінний депутат Первозванівської сільської Ради з 1937 року. «Чуйність і вимогливість, — підсумав він. — Без цього людям не допоможеш, авторитету в них не здобудеш».

Комсомолка Ніна Савенко обрана депутатом тієї ж Первозванівської сільради недавно, але в її характері ясно вирізняються ці дві риси.

Закінчили брати Віктор і Станіслав Бруєві технікулище, ніде не працювали, прикладалися до пляшки, грубили старшим. Депутат Ніна Савенко запросила підлітків до дитячої кімнати, що працює при сільраді. Іван Максимович Мороз, голова дитячої кімнати, Ніна (вона ще й секретар дитячої кімнати) відверто і суворо вели мову. Хлопці, можливо, трохи і зобиділися, але батьки широкі дякували, бо поведінка синів змінилася.

Поскаржилися виборці округу № 34, що в Завадівці, де вони живуть, вулиці не впорядковані. Ніна відразу за допомогою до голови місцевого колгоспу імені Шевченка І. Т. Марченка. Виділили техніку, людей. За кілька днів вулиця було впорядковано.

Ніна Савенко багато уваги приділяє вихованню молоді. Закінчить роботу в колгоспному дитячому садку, де працює завідуючою, і на ферму, в поле, в гараж. «Про підготовку дітей до школи», «Про виховання дітей в сім'ї» — ось теми її виступів.

На фото: Ніна САВЕНКО з малюками в дитячому садку.

Фото В. ЦВЯХА.

льованість. Як же не хвилюватися. Сьогодні на зборі дружини відбудеться довгождана зустріч з воїнами-визволителями Іхнього села.

У приміщенні Будинку культури села зал оплесками вітан Президію і шановного гостя — Василя Єгоровича Алабугіна. Він приїхав з далекого Казахстану до своїх рятівників — Лідії Поркуян та Галини Усенко.

Жінки згадують той грізний сорок четвертий. Біля села Павлівки точилась кровопролитний бій. Сили були нерівні, і фашистам вдалось захопити в полон товариша Алабугіна. Іх сразу ж розстріляли. А Василю Єгоровичу щовом вдалось врятуватись. Дві доби переходувала його Галина Усенко, пізніше Лідія Поркуян. Переодягнувши і наго-

дувавши юнака, жінки залишили його в себе, аж доки він не став на ноги.

— Спасибі вам, матері, — говорить Василь Єгорович. Скільки ніжності і ширшої любові вклав колишній воїн у це слово. Тим більше, що ця подяка не юнака, а білоголової людини. Присутні довго аплодували Василю Єгоровичу і його рятівницям.

Т. СТРУТИНСЬКА,
секретар комсомольської організації Мар'янівської восьмирічної школи Маловишківського району.

ВІД УСТЬ-ІЛІМА ДО ХРЕБТОВО

Два роки тому ЦК ВЛКСМ оголосив спорудження Усть-Ілімської гідроелектростанції ударною комсомольською бу-

двою. З усіх областей і республік нашої Батьківщини втрупили у далеку дорогу юнаки та юнки.

В кабінеті завідуючого оргвідділом міськомком ЛКСМУ Анатолія Кобзева було гамірно.

До столу підійшла струнка вродлива дівчина.

— На будову? — запитав Кобзєв, недовіряю позираючи на модельні туфлі.

— Так, — ніяковіючи, відповіла Любова Ванжа, оператор заводу вапняно-кремнеземних конструкцій.

— Оперного театру там немає, танцювального майданчика теж, — зауважив завідуючий оргвідділом.

Потім такі путівки отримали кондуктор Людмила Снявиренко, арматурники Василь Стрюков, Василь Гончаренко, Віталій Чепурний. Всього 50 комсомольців.

...У мене перший лист з далекої Півночі. Ось кілька рядків з нього: «В селищі Північний тайга зустріла нас недодіряло. Однак живемо ми весело, працюємо завзято, покомсомольськи. Зараз будуюмо залізницю довжиною 214 кілометрів. Вона з'єднає Усть-Ілімську ГЕС з вузловою станцією Хребтово».

А коли ж додому? В кінці листа є відповідь і на це запитання: «На Кіровоградщині повернемося поїздом, який піде по нашій залізничній колії...»

Е. ЯРУШОК,
м. Кремгес.

ГОДИННИКОВИЙ КОНВЕЙЕР

Конвеєр схожий на незвичайну чемпіонську стрічку, на якій відслідковують різні розміри і систематично. Три тисячі цих мініатюрних лічильників часу щомісяця проробляють свій шлях від одних умілих рук до інших.

В цеху працює переважно молодь. Дехто з дівчат вже освоїв кілька операцій ремонту. Це комсомолки Таня Черкурова, Аня Маломан, Інна Прокопець.

Другий рік працює в кіровоградському Будинку побуту конвеєрний цех по ремонту годинників поточним операційним методом. Це поки що єдиний такий цех в нашій області.

В. ГОНЧАРЕНКО,
м. Кіровоград.

БУЛА П'ЯТНИЦЯ...

Була п'ятниця. Звичайний трудовий день школярів Мар'янівської восьмирічної школи. Та в букетах білосніжних хризантем, у веселих посмішках школярів можна було помітити їх урочистість, схви-

● ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

З думою про Ілліча

На таку тему в централь-
ному лекторії проводяться
комсомольські читання, при-
свячені 100-річчю від дня
народження В. І. Леніна, які
організували комісія по про-
паганді знань серед молоді
обласної організації това-
риства «Знання» та Кірово-
градський міськом ЛКСМУ.

Мета комсомольських чи-
тань — допомогти молоді
творчо оволодівати лєнініз-
мом. Вони супроводжують-
ся теоретичними кон-
ференціями, тематичними
вечорами, демонструванням
хронікально — документаль-
них фільмів.

На читаннях молодь зу-
стрінеється з ветеранами
комсомолу, секретарями
обласного, міського коміте-
тів партії та комсомолу,
прослухає ряд лекцій.

Зокрема, з лекцією «Ім'я
В. І. Леніна на карті облас-
ті» виступить завідувачий
лекторською групою обл-
кому ЛКСМУ В. Чабаненко;
про трудові подарунки ком-
сомолу Кіровоградщини Лє-
нінському ювілею розпо-
вість секретар міськомом
ЛКСМУ А. Ніцой; про В. І.
Леніна — великого дру-
га і вчителя молоді розка-
же голова бюро міської
секції старих більшовиків
О. Я. Терьохин, лекцію
«Комсомол — вірний партії
син» прочитає перший сек-
ретар міськомом КП Украї-
ни І. П. Валуцький; «Вчи-
тись комунізму» — завдан-
ня виконає — секретар обл-
кому КП України Н. П. Су-
харєвська.

Молодь міста прослухає
виступи завідувачого обл-
ВНО Д. Ю. Стельмухова, го-
лови обласної комісії по
пропаганді знань серед мо-
лоді П. Д. Марченка, облвій-
ськомом В. Т. Тимофієва,
кандидата філологічних наук
В. К. Чернецького та інших.
Відкрилися читання те-
мою «50 полум'яних літ»,
яку прочитав перший секре-
тар обкому ЛКСМУ М. Си-
ротюк.

Дев'ять для молоді в цей
день були слова М. Рильського:
«Струснувши давній прах,
Родився комсомол у битвах,
у труді —
Навколо Леніна свої
створивши лави,
Непереможно йде він
у промінні слави —
І в дійсність радисну,
як юність і любов,
Він учнем Партії коханим
увійшов».

Після закінчення виступу слу-
хачі проглянули хронікально-
документальні фільми: «По-
віль нашого літа» та «Хлопці
з Одеси».

Підсумком комсомоль-
ських читань буде теоретич-
на конференція «Життя
В. І. Леніна — приклад для
молоді» у квітні 1970 року.

Н. РИБАЛКО,
член комісії по про-
паганді знань серед
молоді обласної ор-
ганізації това-
риства «Знання».

Я ДИВЛЮСЬ на задумливий погляд мого товариша. Дивлюсь, і згадую незорні казахстанські степи Ген-ген, аж до самого обрїю лежать не тронута цлина. У соковитій, стеблистій траві сплюють вівці. З гирли-гою за плечима походить старий Сапарбек. І дарма, що йому за сімдесят — сам справляється із своєю отарою.

Чотири роки пройшло, як я побував на казахській землі. З теплою згадкою цей гостинний край. І кунис, і чай, і «беш бармак», що так припав усім нам до смаку, нагадують мені оту далеку юрту, в якій жили хлопці-цїлиники з Башкирії, Узбекистану, України, Грузії.

Так вже вийшло, що по закінченні практики я залишив ці привабливі степи. Сумував за хлопцями з якими здружилися. А коли довідався, що до нас в інститут приїхали навчатися чорняві юнаки і дівчата з Узбекистану і Казахстану, я зрадів.

Гуртожиток наш можна назвати інтернаціональним. І не дивуйтесь тому, що хлопці-казахи люблять українську ліричну «Черемшину», «Ясени», а наші хлопці — «Наманганськї яблука». Мій товариш Канат Даулетяров з насолодою відвідує вистави нашого театру.

Я люблю слухати розпо-
віді Каната про його соняч-
ну землю. Люблю, бо в
шістдесят четвертому зали-
шив там часточку своєї
праці. Коли в нас мова за-
ходить про його батьківщи-
ну, він сміючись кладе мені
на плече руку і говорить:

ДРУГ МІЙ КАНАТ

— Ну, Миколо, коли ж ми
майнемо до мене? Чи ти
боїшься землетрусу? А по-
тім додає: — Еге, хлопча,
тепер Ташкенту трясіня не
по чім. Там тепер хїба такі
будинки стоять!

— Поїдемо, обов'язково
поїдемо. — обіцяю йому, а
сам згадую нашу поїздку,
до Азовського моря (там я
родився).

Смакував він і галушками,
якими пригощала моя
тітка, і дідівською слив'я-
кою. Охоче розповідав од-
носельчанам про свій ба-
вовняний край. Жінки слуха-
ли, не перебиваючи. А от чо-
ловіки... Ні, ні та й обов'яз-
ково хто-небудь вставив:

— О, це великі землі. Воював я там.
І пішли, пішли розмови, спогади.
Ішим разом лежимо на березі моря і вслухає-
мося у плескіт хвиль

— Добре палить у вас сонце, — говорить мені Канат. А потім дістає свою записну книжку і пропонує послухати строфу з вірша його товариша Нуржана Танібєргенова (теж студента нашого інституту):

Я друг твої, любовний внук Абая,
На землю Тараса гердо ступая,
Тебе, Україна, сестра Казахстана,
Принес свої песни з-предиорья Урала...
Сонячне літо вже позаду. Знову ми в турботному
студентському житті. Хочеться якнайкраще скласти
сесію. В Каната потім буде піонерська практика. Він
готується до неї. Я, по мірі можливості, передаю йому
те, чого сам навчався цього літа.

Кажуть, щоб пізнати людину, треба з нею пуд со-
лі з'їсти. Багатенько, звичайно. Але, думаю, що ми з
Канатом подужаємо і два

— Правда ж, Канате?
— Безумовно, Миколо. З казахським шмидком!
— сміючись говорить він.

М. ЛИТВИНЕНКО,
студент педінституту.

ГОЛОВНА ТУРБОТА — ЛЮДИНА

Напередодні Дня Радянської Конституції наш кореспондент звернувся з кількома запитаннями до секретаря виконкому Кіровоградської міської Ради депутатів трудящих Василя Никифоровича Мітіна.

Скажіть, будь ласка, яку участь бере молодь в роботі міськради?

— В числі депутатів міської Ради більше сорока — комсомольці і молодь. Виборці не помилилися в своєму довірі молодим. В основному — це хороші виробничники і неабиякі активісти. Значна їх участь в роботі постійних комісій. Активно працюють вони на виборчих дільницях, підтримують зв'язок з виборцями, своєчасно звітують за виконану роботу. І хоч їм ще інколи не вистає життєвого досвіду, вони завжди уважні і чуйні до запитів виборців.

Хотілося б знати, хто, на Вашу думку, найактивніший з молодих депутатів?

— Відповідаючи на це питання, хочеться зауважити, що кожний депутат міськради — це перш за все передовик виробництва. Депутатській роботі він віддає свій вільний час. А часу після переходу на п'ятиденний робочий тиждень не бракує. Тому навіть важко визначити найактивніших. Все ж виділяються Надія Вороніна — бетонниця заводу залізобетонних виробів тресту «Кіровоградсільбуд», Олександра Якобчук — муляр будуправління № 1, Іван Філіпенко — радіомеханік телеательє, Валентин Катеринич — слюсар Агрегатного заводу, Лєвба Данильченко — маляр будуправління № 1, Світлана Бур'яньська — токар механоскладального цеху № 4 заводу «Червона зірка», Галя Перкіна — техник будуправління № 1 тресту «Кіровоградсільбуд», Геннадій Шмагол — помічник майстра панчішної фабрики,

Наташа Лупинос — токар механоскладального цеху № 3 заводу «Червона зірка» та інші.

Деякі з них, наприклад, Галина Перкіна, обрані до міської Ради вже вдруге.

Яким питанням міськрада в останній час надає найбільше уваги?

— Звичайно, питанням господарсько-го, культурного будівництва в місті, поліпшення медичного обслуговування, соціального забезпечення. Досить подивитись на розглянуті сесіями питання, щоб зрозуміти, що основна турбота депутатів — це людина.

«Про стан медичної допомоги населенню і заходи поліпшення охорони здоров'я в місті», «Про заходи поліпшення роботи загальноосвітньої середньої школи», «Про роботу культурно-освітніх і побутових закладів міста в умовах 5-денного робочого тижня» — ось кілька питань, що розглянуті на сесіях за останній час.

Особливу увагу звертаємо на посилення контролю за виконанням постанов радянських і партійних органів, власних рішень. Значну роботу в цьому напрямку проводить постійні комісії. Вони систематично слухають звіти завідувачів відділами міськвиконкому, керівників підприємств і організацій про виконання тих чи інших рішень. За приклад можна поставити роботу постійних комісій комунального господарства і благоустрою (голова комісії І. А. Бурлака), народної освіти і культури (голова Г. І. Антоненко), планово-бюджетної (голова Д. В. Саянін). Постійним комісіям велику допомогу надають громадські самодіяльні організації трудящих: квартальні і будинкові комітети, товариські суди, групи і пости народного контролю, добровільні нарядні дружини.

ЧИЯ „ВОЛГА“?

Мчат дорогами автомагі-
стрі. Мчат асфальтованими
шося і курними степовими
путицями... Легкові і ван-
тажні, самоскиди і санітарні...
І найчастіше зустрічає-
мо на дорогах країни авто-
мобілі з маркою Горьковсь-
кого автозаводу.

Одним з конструкторів зна-
менитих газиків та елегант-
них «Волг» є наш земляк
Олександр Ромуальдович
Герман.

Ровесник століття (наро-
дився в 1900 році в селі Бе-
резівці Олександрійського
повіту), він з п'ятнадцяти
років став працювати в
Елісаветграді на заводі
Ельворті. Починав учнем
слюсара. Скоро сам став
слюсарем. Тут же в дев'ят-
надцятьому вступив до ком-
сомолу.

Та хлопці несь час тяг-
нуло до машин, до техніки.
Жовтень відкрив юнакові до-
рогу до таємниць технічних
знань. Вдень працював на
заводі «Червона зірка», ви-
конував комсомольські дору-
чення, а вечорами з книж-
ками і кресленнями поспі-
шав до технікуму.

У 1925 році став студен-
том індустріального інститу-
ту сільськогосподарського
машинобудування. З дипло-
мом інженера повернувся на
родний завод.

Молодого інженера в 1932
році партія послала в Ниж-
ній Новгород, нині Горький.
Тут в розпал йшло будівни-
цтво першого вітчизняного
автомобільного заводу. Ви-
рував гігантський будівель-
ний майданчик, а в кімна-

тах конструкторського бюро
схилилися над кресленнями
конструктори. Спочатку в
уві, а потім на ватмані на-
роджувався в кресленнях ав-
томобіль і серед конструктора
— наш земляк.

І ось перші вітчизняні
автомобілі зійшли з кон-
вейера. Це було свято заво-
ду, свято всієї країни.

Майже тридцять років
життя віддав Горьковському
автозаводу наш земляк —
начальник конструкторського
бюро, один з конструкторів
«Волг».

Мчат дорогами країни ав-
томобілі. Пронесяться мимо
легкові, вантажні самоски-
ди... Коля зустріне на
шляху красиву елегантну
«Волгу», згадайте, що кон-
струював її наш земляк —
один з перших комсомольців
Кіровоградщини Олександр
Ромуальдович Герман.

І. КОХАН.

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

● НЬЮ-ЙОРК.

Під наглядом поліції
відновлюються заняття в
коледжі Сан-Францїско, в
якому навчається понад
18 тисяч студентів.

Лекції і семінари у цьо-
му навчальному закладі
були відмінені більше
трьох тижнів тому через
студентські заворушення.
Починаючи зворотушення по-
служив дискримінаційний
захід адміністрації колед-

територію коледжу введе-
ні загоми озброєних полі-
цейських.

Напружена обстановка
зберігається в навчально-
му закладі і досі.

● ПАРИЖ. Близько 200
студентів арештовано в
Мадриді після жорстоких
суботок з поліцією. На
протязі трьох днів, про-
тестуючи проти репресій,
студенти займали будинки
університету, влаштував-

ши там мітинги і збори.
Тільки з допомогою вод-
яних гармат і спеціальних
щитів, застосованих впер-
ше, пише кореспондент
агентства Франс Пресс з
Мадрида, поліцейські м
вдалося проникнути в
приміщення факультетів і
витіснити звідти студентів.

Піша і кінна поліція
окупувала територію уні-
верситетського містечка.
(ТАРС).

Тяжкі умови життя в окупованих ізраїльськими військами арабських районах і репресії окупаційних властей приму-
шують десятки тисяч людей залишати свої рідні місця і ті-
кати в Йорданію.

У наметовому містечку Бакар, розташованому недалеко
від столиці Йорданії Амман, знайшли притулок близько
37000 чоловік, в основному жінки і діти. Демократична гро-
мадськість багатьох країн надає біженцям посильну допомо-
гу медикаментами, харчуванням, одягом, проте становище
їх залишається тяжким. Не вистає наметів, обмежений
добовий раціон харчування, люди живуть у бруді і сгра-
паних злиднях. У таборах раз у раз спалахують епідемії.
На знімку: загальний вигляд наметового містечка під Ам-
маном.

Фото ЦБ-АПН.

Завтра — 25 років звільнення Олександрії від німецько-фашистських загарбників

ДЕНЬ ПЕРЕД СВЯТОМ

Як голодні шакали, вилізли ми. Джимеліми розліталися осколки. Бомби здіймали стовпи диму і землі.

«Наш механізований корпус навально вів наступ. Розокляй чорозем утруднював шлях ворогам, але затримувал і своїх.

Увійшли у Володимиро-Ульяновку. Ще рвалися ворожі саряди на вузельких вуличках, ще сіпали бомбачи ворожі літаки, а кілька місцевих сміливців — жінок і чоловіків, вже готували їм їсти.

Зустрілися вони зовсім недавно, коли найбільше дохот учнів індустріального технікуму і школярів вирушили в похід по місця боїв механізованого корпусу.

Маршрут привів, звичайно, і до Володимиро-Ульяновки. Хоч змінилося село, впізнав Куликів (чітка пам'ять розвідника) і ту вулицю, що першою гостинно зустріла, і той дім, що борщем їх усіх, згодом зупинився. Як з рідними, зустрівся з колгоспницями Одаркою Савеліною Смаль та Февронією Яківною Сабодаш.

Згадали давнину, схилили голови перед пам'яттю загиблих. І знову — в похід. Села і спогади, спогади і села сплелися в єдиний ланцюг. Вже сутеніло, як повернулися до Олександрії. До братської могили лягли квіти. Відбувся мітинг. Учням технікуму Анатолію Дроботу, Галині Кахновій, Віктору Жежері та іншим там же, біля братської могили, на місці жорстоких боїв в грудні 1943 року, секретар міськомкому комсомолу Володимир Мяснянін вручив комсомольські квитки.

Вечірню тишу прорізали луно слова клятви: «Іменем земляків, що загинули в боях з фашистськими полчищами, захи-

щаючи священну землю Вітчизни, світлою пам'яттю бійців, що віддали своє життя за звільнення Кіровоградщини, сивою печалю матерів, що не дочекалися синів своїх з фронту, священністю землі рідної клянемося

бути гідними справи батьків, успадкувати і примножувати їх славу...»

Громолицею прокотилося тріччя: «Клянемося, клянемося, клянемося!»

Рішучістю, завзяттю горілі погляди молодих. Плакали бабусі сивоскронні, яким доля замість синів повернула з війни лише скупі повідомлення про смерть, поникли вдюжені голови. Щемливий сум охопив і Сергія Васильовича.

«Здається, я так не хвилювався, коли в розвідку йшов, як тепер, виступаючи перед молоддю як слухаючи її. Пробую себе заспокоїти, мовляв, старіші, Сергію. Та суть, видно, не в цьому. Вам, напевне, важко зрозуміти, як відчуває себе людина, коли її друга через півсторіччя згадують як героя, несуть йому квіти, оспівують в піснях. Радий, що живе він в пам'яті людській. І все ж не віриться, що тільки в пам'яті. Здається, що ось він вирине з палови. Штовхне злегка, як у фронтовому окопі: «Посунься, чайку гарячого поїм...»

Клятва все вище, все звучніше над містом злі-

тас. І з кожним «Клянемося!» той щем душі кудись відходить збик. Куликів, здається, вже бачить не просто кожне обличчя окрема, а бачить молоду Людину 60-х років, яка може бути і сміливою, як командир роти Леонід Щукін, витривалою, як розвідник Сергій Охотник, мужньою, як всі ті бійці, з ким довелося зробити сміливий рейд у тил ворога. «На підступах до міста ми одержали завдання взяти «языка». Сергій Охотник і ще кілька бійців у групі захоплення, я — в групі прикриття. Ніч. Болото чавкотить під ногами, видає кожний крок. Нічого, добралися до передової, залягли, хоч і промерзли, але здобич роздобули. Вже коли вдень поглянули на того здоров'я, то дню далися, як тільки Охотник зумів його взяти безшумно і дотяти.

Запам'ятався ще бій під Диківкою. На Леоніда Щукіна, згодом він став начальником розвідки в нашій бригаді, а тоді ще був командиром танкової роти, — сунули «Тигри». Іх кілька, а він вискочив сам назустріч. Що робити? Тільки покажеш бік, підіб'ють. Понісся на них, стріляючи на ходу. Задимів один, потім другий «Тигр». А там уже й хлопці на допомогу підосідали... Як війська підходили до Кіровограда, частина танків нашої бригади пішла в тил фашистам в район Малої Виски. Небагато нас було. Але франци не сподівались на таку зухвалість. Не встигли вони опам'ятатися, як ми зникли чимало техніки, розбили штаб. Згодом нас оточили, але під

прикриттям ночі вдалося вислизнути...»

Розходились з мітингу неквапиво. Та Сергій Васильович був чи не найсмишкливішим. Чи то думи обсіли його, і не помічав, що йде надто повільно, чи просто хотілося ще раз поглянути на своє місце. 3 грудня 1943 року для нього, владимирського робітника, це шахтарське місто стало своїм, бо багато важливих подій з ним зв'язано. Це за операції під Олександрією йому вручили орден Червоної Зірки. В Суботцях вручили, відразу після того, як

не просто винтик у великій машині війни, а Людина, яку люблять, яку чекають.»

Відтоді чимало часу сплило. Донька Люба вже семикласниця, старший — Олександр — в армії служить. Незмінною залишилась тільки звичка. Сьогодні, як і раніше, коли б не йшов Сергій Васильович мимо танка, що зазмер на п'єдесталі в міському скверку, обов'язково зупиниться, а то ще й капелюха зніме. Той танк їхнього восьмого Олександрійського механізованого корпусу. Для всіх він — незамітний пам'ят-

частину відвели на перепочинок. Там же начальник політвідділу поздоровив з вступом у члени КПРС і видав квиток. Із Суботців він і у відпустку поїхав до рідні.

Повернувся знову на Кіровоградщину вже аж з Ельби, до Валі повернувся.

«З Валентиною Бур'яновскою познайомився на початку 1944 року в Кіровограді. Ті зустрічі були короткими. Іх доповнили листи, що часто приносила польова пошта. — згадав В. С. Куликів. — А знаєте, що значить для бійців лист від коханої? Це не просто повідомлення з тилу. Це віра в щастя, в завтрашній день. Це — відчуття, що ти

ник військовий доблесті. Для Куликова ще й спогад про друзів-однополчан, про тих, хто не дійшов ні до Праги, ні до Берліна, хто пішов у вічність, щоб відродитись колись, вугіллем, сьогоднішнім нашим щастям відродитись.

В. ЦВЯХ, спецкорр «Молодого комунара», м. Олександрія

На фото (справа наліво): старший сержант Сергій КУЛІКОВ, капітан Леонід ШУКІН, лейтенант медичної служби Петро МОМОТ. Фото 1945 року.

НА ПРАПОРІ ЧЕРВОНОМУ

Грізні дні листопада 1943 року. Після розширення задніпровського плацдарму війська Другого Українського фронту продовжували визвольні бої на території Кіровоградщини. Ось і Інгульці неподалік. Воїни 5-ї гвардійської армії отримують завдання ліквідувати ворожий опорний пункт в районі Олександрії.

Генерал-полковник П. О. Ротмістрів, танкова армія якого відзначилася в боях за Олександрію.

магістралей, які розходились в різні кінци, зв'язували місто з південними промисловими центрами, що на Дніпрі. Тому німці надавали Олександрії великого значення на всій системі оборони. Зосередивши тут великі сили танків, артилерії і піхоти, вони загрозували відсіліть фланговими ударами по наших військах, які діяли на захід від Кременчука.

Зібравши великий танковий кулак, гітлерівці з квітня по березню 1943 року наносили контрудари по наших флангових частинках, намагалися ліквідувати прорив радянських танкових і піхотних підрозділів.

На окремих ділянках фронту було вчинено ворогом по 20 контратак, але їх зупинила стійкість і мужність радянських воїнів.

Виснаживши ворожі угруповання, війська перейшли в наступ з метою ліквідувати цей міцний вузол оборони німців. Одночасно з наступом на Олександрію основний удар радянські воїни направили на північний захід міста. Діючі групи військ ралтовим маневром, якого не чекали гітлерівці, оволоділи Бандурівкою, що розкинулася на круглому березі Інгульця і була одним із бастионів ворога (він прикривав підступи до Знам'янки).

Німці неабияк укріплювали Бандурівку, зокремленою ремонтовою базою, куди німці стягували свою понівечену техніку.

1 грудня радянські війська визволили Бандурівку, захопивши великі трофеї, в числі яких було 27 танків, 25 бронетранспортерів. Тепер дорога для дальшого наступу була відкрита.

І ось вже нанесений удар по залізничному вузлі Користівці. Він взятий штурмом. В результаті цього вся німецька оборона в районі Олександрії розколотася. І бійці 5-ї гвардійської армії, притискаючись до вогневого валу артилерії, прорвали оборону німців і навальною атакою увійшли в південну околицю міста.

Коли гітлерівці почали чинити впертий опір в лобовій атаці, бійці підрозділу тов. Петруненка ударили в фланг і швидко вийшли в тил ворога.

В той же час сусідні підрозділи змінили маневром прорвали ворожу оборону справою оборону міста з пів-околицю міста з пів-Опинившись затисну-німці кинулися за

ва і зайшли на нічний захід. У тиші в півкіліце, річку. І тоді перегрупувавши свої сили, наші гвардійці знову з трьох сторін ударили по ворогові, вибили його з останнього оборонного пункту. В цих боях радянські воїни ще раз показали зразки вмілих взаємодій, мужність і воєнну майстерність. Рота гвардії лейтенанта Скворцова першою увірвалася на околицю міста, а потім швидко вийшла до річки, перекрилася шлях до відступу фашистам.

В ближньому бою, що тільки-но розпочався, особливу майстерність показали бійці взводу гвардії старшини Коліпінця. Перед взводом було поставлено завдання знищити вогневі точки ворога, які знаходилися в неглибокому будинку на протилежному березі річки. Опинившись обставивши, командир взводу викликав на допомогу мінометників. Через декілька хвилин обслуга мінометників гвардії сержантів Каланчука і Сергієва підкотила свою зброю до берега, встановила її за мінином укриттям і відкрила вогонь. Одночасно по амбразурах ворожих дотів ударили наші кулеметники Васильєв та Анісімов.

Фашисти ослабили свою стрільницю. Цим скористалися наші воїни і кинули вперед. Вони досягли цегляного будинку і граватами повністю знищили фашистів, які знаходилися там. Ним вони сприяли наступу останніх підрозділів, які повністю звільнили місто Олександрію від фашистських загарбників.

6 грудня 1943 року над Олександрією замаявив червоний прапор.

Бій за Олександрію вели війська під командуванням генерал-лейтенанта Жадова, генерал-полковника танкових військ Ротмістрова і льотчики генерал-лейтенанта авіації Гоголюча.

Особливо відзначились в боях за місто на Інгульці 110-а гвардійська стрілецька дивізія полковника Огородова, 111-а стрілецька дивізія полковника Бушева, 214-а Кременчуцька стрілецька дивізія полковника Жукова, 8-ий механізований корпус генерал-майора танкових військ Хасина, 118-а танкова бригада полковника Юрєвича, 91-а гаубична артилерійська бригада полковника Солина, 11-а винищувальна протитанкова артилерійська бригада полковника Степаненка, 44-й винищувальний протитанковий артилерійський полк майора Затульського, 308-й гвардійський Кременчуцький мінометний полк підполковника Гольдіна, 14-а штурмова інженерно-саперна бригада полковника Коваленка і 294-а Полтавська винищувальна авіаційна дивізія полковника Тараненка.

Всім цим частинам і з'єднанням згідно наказу Головнокомандуючого було дано найменування олександрійських.

Учасник боїв за звільнення Олександрії Яків Сатуновський присвятив тоді радянським воїнам рядки свого вірша «Песня об александрійцах». Солдатський поет писав:

Города родные, города большие — Белгород, Полтава, Харьков, Кременчуг.

В их ряду героическом встань, Александрія, боевой наш друг! Мы твои узнали горькие рунны, Домики родные в дыме и огне.

Городок районный, боевой наш друг! Мы твои узнали горькие рунны! На шельку залетном буква золотые, На шельку залетном — алая звезда. Как мы были немцев под Александрией, Так клянемся бить их всюду и всегда!

О. НАГОРНИЙ, директор Кіровоградського обласного державного архіву.

ОСЬ ВОНИ, ЕРУДИТИ

ПІДСУМКИ ФІЛАТЕЛІСТИЧНОЇ ВІКТОРИНИ, ПРИСВЯЧЕНОЇ П'ЯТДЕСЯТИРІЧЧЮ ВЛКСМ

Напередодні півстолітнього ювілею Ленінського комсомолу редакція газети «Молодий комунар» і громадська рада іхуни «Фарватер колекціонера» пропели філателістичну вікторину з історії ВЛКСМ.

На запропоновані запитання чимало читачів дало правильні відповіді. Найбільш точні і ґрунтовні — кіровоградець Іван Кокоулін. Йому й присуджено голонний приз вікторини.

Заохочувальними преміями відзначено ученицю дев'ятого класу Нелю Тимченко (с. Поселяніна, Олександрійський район), учня восьмого класу школи № 25 Володимира Ковинка (м. Кіровоград), електромонтажника Миколоу Чабаненка (м. Кіровоград).

Відповіді на питання вікторини такі: 1. Зображення пропонуваної марки відбивало момент зустрічі В. І. Леніна з делегатами III з'їзду РКСМ. Автором картини, відбитої на поштової мініятурі, є художник П. П. Білоусов. Він також є автором таких творів, як «Ми підемо іншим шляхом», «Змагання на В. І. Леніна», «В. І. Ленін з п'єдесталом робітником у Празі» та ряду інших.

2. Перша серія марок на комсомольську тематику була випущена в 1938 році. Вона присвячена двадцятиріччю комсомолу. На мініятурах зображено комсомольців — парашутистку шахтара, комбайнера, льотчика, моряка, учнівську молоддь.

3. Першою серед писемників звання лауреата Ленінського комсомолу було присвоєно на XV з'їзді ВЛКСМ Миколі Островському. Перша марка з 4-го зображення з'явилася в 1934 році до 50-річчя з дня народження письменника.

4. Марка із зображенням молодого радийця була випущена в 1941 році, а друга з пропонуваннях для відповіді, — до 40-річчя ВЛКСМ в 1958 році. Фіном для другої мініятури послужив пам'ятник герою Красної Армії В цьому і є їх логічний зв'язок.

Чимало поштових марок присвячено героям-комсомольцям. Найбільш поширені з них мініятури — Шура Чекалін, Зоя Космодем'янська, Федір Лузан, Олександр Матросов та ряд інших.

Редакція газети «Молодий комунар» і громадська рада іхуни «Фарватер колекціонера» виносить подяку досвідченим колекціонерам О. Стомаченку, Л. Корнеєву, В. Ланському та всім іншим, хто брав участь у вікторині.

Перетворений край П'ятнадцятиріччя з дня утворення Магаданської області відзначили 3 грудня трудівники Колими і Чукотки. Область по праву називають ва-лютною цехом країни. Поряд з видобуванням золота тут інтенсивно провадиться розробка родовищ олова, ртуті, вольфраму, кам'яного вугілля. За 15 років виробництва в області зросло тваринництва в області зросло в 2,3 рази, рослин-

ництва — майже в три рази. За цей же час тут збудовано 1,200 тисяч квадратних метрів житла. Кидок через Урал Дві нитки найбільшого в країні нафтопроводу Узень — Гур'єв — Куйбишев форсували ріку Урал. Взавши початок на півострові Мангішлак, нова магістраль пройшла звдовж залізничної мажє тисячокілометровоу дистанцію і вперлась у стародавню ріку. Тепер водний перепону форсовано (РАТАУ).

Люди виходять у ніч

К. БЕРЕСТ

(Продовження. Початок в №№ 123, 124—125, 127, 133, 136—143).

— Пане Ковальський! — той догідливо схилився перед гітлерівцем. — Повторіть те, про що ви доповіли полковникові.

«Так ось чому мене допитував полковник! Значить, до нього першого звернувся на вокзалі цей зрадник», — подумав Павло.

Очі колишнього петлюрця забігли, він потупцював на місці і злякано глянув в бік Барчевського, якого давно вважав мертвим.

— Вони... везли в Знамянку... динаміт. Командант поморщився. Боггузнав поведінку і відвертий дроз в голосі головною свідка викликав мимовільну брідливість. Слова його звучали непереконливо.

— Пане команданте! — звернувся до нього Барчевський. — Що буде, якщо я доведу, що ця людина бреше? — Тоді він займе ваше місце, — пихато підвів голову німець.

— В такому випадку, дозволяю мені задати йому декілька питань. Пане Ковальський, скажіть комеданту: коли і за що я вас бив? Звідки ви знаєте, що ми відправили на тому паровозі? Хто це бачив? Коли ви виїжджали з Помічної і коли повернулися? Коли проїжджали Кіровоград на зворотному шляху? — швидко, не даючи опам'ятатися, засипав він питаннями машиніста. — Надіюсь, ви слухаєте його відповіді? — повернувся Барчевський до комеданта. — Співставте їх з тим, що я говорив, з часом відправлення з депо паровоза, на якому поїхав Мурзіл, і ви легко переконаєтесь, що пан Ковальський ні сам не міг бачити, ні від кого-небудь довідатися про те, що ми нібито вантажили на паровоз. До речі, бригаду цього паровоза очолює німець. Отже, все, сказане ним, — вигадка, наклеп, брехня. Думаю, вам неважко буде встановити, для чого він це зробив.

Ковальський досить швидко зізнався, що зробив брехливий донос, будучи в душі впевнений, що Барчевський і Мурзіл віддані Радянській владі і що жандарми швидко встановлять, чим вони займаються.

А жандарми потагли Ковальського в камеру по сусідству з Барчевським.

Перекладач подивився на Шнайдера. Ніхто не знав, чого коштувала йому ця гра і до якого напруження були доведені його нерви. Зараз повинно було вирішитися все... Комедант ніби прочитав його думки і тихо промовив, не відриваючи від нього пильного погляду: «Зачерти».

Ні один м'яз не здригнувся на обличчі Барчевського.

23. НА ВОЛІ

Минула ще одна ніч... Вранці заірраміли забори, відчинилися двері.

— Виходь! — крикнув тюремник. Валентин переступив поріг камери. Уже біля виходу відчув страшну слабкість у ногах і опустився на сідці. Павло підхопив на руки товариша і вінніс у невеличкий сквер, опустив на траву. З болем помітив снів пасмо в рудому волоссі хлопця.

«Ти ползеш, Валко, — ніби вибачаючись, проговорив він, — поки я повернуся за тобою». Нести зараз далі товариша у нього теж не було сили...

— О! Валентин! Хлопцє підвів голову. Над ним схилився німецький майстер, якого німіці дражили за малий зріст «карлик», а робітники за людяність по-дружньому називали Жоркою.

— Що з тобою? — співчутливо продовжував німець. — Ти був арештований? Я чув. Комедант — наци.

Він обляв хлопця, допоміг встати на ноги і обережно лопів до сусіднього будинку. В своїй квартирі швидко роздягнув його, дав води помитися, чисту білизну і вклав у постіль.

— Спиди, Василью, — сказав сербозно. — Я їду на роботу. Проснувся Валентин тільки ввечері. Поряд тихо розмовляла Павло й Жорка.

— Я тобі допоможу, — в чомусь переконував Павла Жорка. — Не можна, камерад, — твердо відповів Павло і повернувся на скрип ліжка. — А, проснувся! Леж знайшов тебе. Одягайся.

Барчевський був знову у своїй темно-синій залізничній формі, і, як завжди, поголений, надуманий. В очах тепла посмішка.

Наступного дня зустрівся з Іваном Гаджієнком. Від нього довідався, що Василь Вовченко з товаришами благополучно прибув у заргі.

24 ОСОБЛИВЕ ЗАВДАННЯ

— Сідай, Василю, — запросив комісар, коли Вовченко зайшов у землянку. — Ти говорив, що бачив рацію в кабінеті комеданта Помічної...

— Так, бачив. Вона у нього на столі стоїть біля вікна. Як ти думаєш, можна її знайти «позичити»? — посміхнувся Жилін. — Нам зараз дуже потрібна друга рація для оперативного зв'язку з партизанським загonom «Сміляничина».

— Спробуємо, товаришу комісар. Разом з Вовченкою у Помічню для виконання цього завдання був посланий Віктор Благодар. Зупинилися партизани у лікаря Гавриленка. Хворий старий був у німців поза підозрою. Рано-вранці він привів і Тамару Ласкаву. Василь попросив її прислати до нього Галю Добжу і Мурзіна, встановити, чим займається протягом дня комедант, і зробити восковий заліпок з ключа від його кабінету. Валентин повинен був по цьому заліпку зробити ключ і дістати дві старих спешки, щоб вони, коли все буде готове, змогли з'явитися на станцію під виглядом мастильників вагонів.

— А раптом тебе пізнають? Може, краще нашим хлопцям доручити? — спитав стурбовано Валентин.

— Для чого зайвих людей під удар ставити? Хлопці хай ключ зроблять, і більше мені нічого не треба. Скажи Галі, хай на ці дні візьме собі на допомогу і для зв'язку зі мною Аліка.

На третій день Вовченко знав усе, що йому було потрібно, і мав точну копію ключа від кабінету комеданта. Проникнути туди вирішили вдень, в обідню перерву, коли там нікого не буде. Цей час був зручний ще й тому, що співпадав з відправленням поїзда на Шевченкове, яким хотіли скористатися партизани.

Переодягнуті в старі засмацьовані спецілки, Вовченко і Благодар рівно о другій годині з'явилися на пероні. Віктор прийшов позв приміщення багажної кладової, біля якої крутився Алік Смильський, і зупинився під вікном комедантського кабінету. Василь сразу ж пройшов у коридор вокзалу. Вікно камери скору прочинилося. «Пішов?» — спитав Вовченко. Галю твердо кивнула головою. «Дивись за пероном і попереду, якщо він з'явиться». Переконавшись, що все спокійно, Василь прийшов пустим коридором і швидко повернув ключ. Декілька кроків — і він біля столу. Обережно відклав ключ від батарей і сунув рацію в мішок. Потім вирішив забрати і батареї: «Може, в заголі нема таких». У цю мить стукнули двері. На порозі стояла схвильована Галю:

— Комедант...

(Далі буде).

НАЙВИЩА СХОДИНКА — Авангардівська

Три дні в спортивних залах Кіровограда тривали традиційні міжвідомчі змагання баскетболістів на першість області, присвячені Дню Конституції СРСР. Найвищу сходинку стали чоловіча та жіноча команди обласної ради ДСТ «Авангард». Друге місце вибороли юнаки та дівчата педагогічного інституту, третє — команди Інституту сільськогосподарського машинобудування.

Г. ПОВОРЗКА.

ПОЄДИНКИ НА РИНГУ

Закінчилась особиста першість області з боксу. В цих напружених змаганнях мірялися майстерністю 38 спортсменів.

Переможцями стали П. Кашмак, В. Скрипник, В. Гончаренко, П. Романовський (ДЮСШ), В. Грибецький, О. Кравченко, Г. Герман (ДСТ «Авангард», Кіровоград), В. Довбишев, Д. Котиков, П. Правда, (ДСТ «Авангард», Олександрія). В. СІДНИЧЕНКО.

ТУРНІР НАСИЛЬНИХ

Шість команд взяли участь у турнірі на кубок обласного фідрації з шахів. Володарем почесного призу стали шахісти обласної ради ДСТ «Авангард» (вони набрали 23,5 очка). Лише на 3,5 очка відстали від них спортсмени обласної ради ДСТ «Колгоспник», на третьому місці — спартаківці.

Невдало виступили команди «Буревісника», динамівці. А шахісти з «Трудоих резервів» потерпіли поразки в усіх зустрічах.

Б. БОЛТЯНСЬКИЙ.

ЙОГО перші вихователі — працівники дитячого будинку. А як Іванові сповнилося шістнадцять, він вже вчився в фабрично-заводському училищі. За короткий час оволодів професією токаря, слюсаря. В училищі і до комсомольських лав прийняв його. А коли молодий робітник «Червоної зірки» залишав заводську прохідну, він спішив до своїх друзів у воршиловоцький стрілецький гурток. То було його друге покликання. 1937 рік. Іван Вільний захищає честь заводського колективу фізкультурників на міських змаганнях. Перша перемога, перші радощі.

— Більше настирливості, і ти можеш стати майстром спорту, — почув якось од свого інструктора...

Та тренування довелося перервати. Бо над нашою землею зновалися брудні хмарі війни.

Окуповане місто Гітлерівці збирають юнаків та дівчат, женуть їх ремонтувати

буток вугілля. Потім Іван організує, обвал у центральному штреку.

Гітлерівці мали підозру, що серед шахтарів є диверсанти. Вільний вирушає в Нерубайський ліс у партизанський загін імені Ворошилова. Там стає снайпером.

Згадує Вільний, як «йшов на дуель» з німецьким снайпером. Гітлерівцеві замаскувався між гіллям розкішного дуба. І кілька днів цілися в партизани, які йшли лісовими хащами. Не повернувся з завдання один народний месник. Потім другий, третій... Партизани знайшли трупи своїх друзів. Зробили висновок — хлопці загинули від кулі ворожого снайпера.

Іван розшукає замаскованого гітлерівця. І першим вистрелив в нього...

Партизани потрапили в оточення. Лише після знищення найбільших вогневих точок ворога, можна було вийти з небезпечної кільця. Вільний бере карабін, спить туди, де ось уже кілька годин не змовкає німецький кулемет. За

В СІМ'Ї — ДВА МАЙСТРИ

двісті метрів гітлерівці помітили партизана, відкрили по ньому стрілянину. А Іван припав до землі, вичікував щасливої хвилини. Вороги вже сподівалися, що він вбитий. І вгамувались. Та в цю мить партизанський снайпер послав у вороже гніздо вогненну цівку.

Загін вийшов з оточення. В цьому бою Іван Вільний був поранений. Тоді на його рахунок було більше двадцяти вбитих гітлерівців...

З бойовими нагородами повернувся Іван Вільний в рідне місто. Довго лікувався. Потім знову тренування. В 1947 році на першотраєневих змаганнях кращих спортсменів міста по стендовій стрільбі колишній партизанський снайпер став першорозрядником. А через три роки він вже майстер спорту. З тих пір Іван Вільний незмінний чемпіон області, республіки по стендовій стрільбі, він член збірної команди України.

Робітники Кіровоградського заводу «Укрсілгосптехніка» гордяться, що в їхньому колективі є такий прославлений спортсмен.

Тепер у сім'ї Вільних з'явився ще один майстер спорту. Син Валерій досяг такого успіху. Студент факультету фізичного виховання, він вже не раз був в числі переможців на обласних та республіканських змаганнях кращих юнацьких команд. Перший тренер у Валерія — батько, почесний майстер спорту Іван Вільний.

В. ЯЗЛОВЕЦЬКИЙ, старший викладач Кіровоградського педінституту імені Пушкіна.

На знімку: І. Вільний.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 5 грудня. Перша програма. 10.05 — Теленовіни. (М.). 10.15 — «Сьогодні — День Конституції». (М.). 11.00 — «Школа спортсмена початківця». (М.). 11.30 — «Члени уряду». Художній фільм. (К.). 13.10 — Телевісти. (К.). 13.30 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «У вінок Іллічеві». (Чернівці). 14.00 — Літературна вітальня. (К.). 15.00 — Міжнародний турнір з хокея: СРСР-1 — СРСР-2. У перерві теленовіни. (М.). 17.30 — Святоїа передача з Москви. 18.00 — Пошта «Вогника». (М.). 19.00 — «Грицідж» хвилли з Шолоховим». Телефільм. (К.). 19.30 — «Сьогодні — День Конституції». «Добрий вечір, хліборобів». (К.). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М.). 22.30 — «Кубок дружба». Змагання з фігурного катання. (Польща). 23.30 — «Таланти твої, Україно». (К.).

П'ЯТНИЦЯ, 6 грудня. Перша програма. 9.30 — «Будильник». (Харків). 10.05 — Теленовіни. (М.). 10.15 — «Приходь, казко». (М.). 10.30 — Кінолекторій «Колос». (М.). 11.00 — «Він жив для всіх людей». «Тургенев і російська література». (М.). 12.00 — «Наша афіша». (К.). 12.05 — Для дітей. «Все починається з балалайки». Телефільм. (К.). 12.55 — Мультифільм. (К.). 13.20 — ТЕК-68. (К.). 13.50 — «Музичний кіоск». (М.). 14.20 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М.). 14.50 — «Лісова симфонія». Науково-популярний фільм. (К.). 16.55 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Нам заповія Ілліч». (Дніпропетровськ). 17.15 — М. Горький — «Поєма про матері». Прем'єра телеспектаклю. (Сімферополь). 18.30 — «Наука, вік XX». (К.). 19.00 — Програма

кольорового телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М.). 20.15 — Естафета новин. (М.). 21.15 — Фільм-концерт. 21.35 — «Продивись повітря». Художній фільм. (Кіровоград). 23.30 — Танцювальний зал. (Таллін).

СУБ'ЄТА, 7 грудня. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М.). 9.45 — Теленовіни. (М.). 10.00 — «3 днє народження». (М.). 10.30 — «Радячсь з Леніном». (М.). 11.00 — «Наша афіша». (К.). 11.05 — Б. Шоу — «Смаглява леді сонетів». Телеспектакль. (К.). 11.45 — «Свято в сільському клубі». (Одеса). 12.30 — «На меридіанах України». (К.). 13.00 — Міжнародний турнір з хокея: США — СРСР-2. (М.). 15.30 — Для дітей. «Дударик». (К.). 16.00 — Кіножурнал. (К.). 16.10 — «Пісня ходить в колі друзів». (К.). 19.30 — Циркова програма. (М.). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М.). 21.00 — Кінопрограма.

ПОКАЗУЄ МИКОЛАТІВ

ЧЕТВЕР, 5 грудня. 10.05 — Телевізійні новини. (М.). 10.15 — Сьогодні — День Конституції СРСР. (М.). 11.25 — Художній фільм «Твій сучасник». І серія. 12.30 — Фільм для дітей.

13.10 — Телевізійні вісті. (К.). 13.30 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «У вінок Іллічеві». (Чернівці). 14.00 — Телевізійний фільм. 15.00 — Міжнародний турнір з хокея: СРСР-1 — СРСР-2. 17.30 — «Артеїї чорного золота». (М.). 18.00 — Пошта «Вогника». (М.). 19.00 — Телевізійний фільм «30 хвилин з Шолоховим». (К.). 19.30 — «Добрий вечір хліборобів!». (К.). 20.30 — Програма «Час». (М.). 21.00 — Програма кольорового телебачення. (М.). 22.30 — Змагання з фігурного катання на ковзанах. (М.). 23.30 — «Таланти твої, Україно». (К.).

П'ЯТНИЦЯ, 6 грудня. 9.30 — «Будильник». (Харків). 10.05 — Телевізійні новини. (М.). 10.15 — «Приходь, казко». (М.). 10.30 — Кінолекторій «Колос». (М.). 11.00 — «Він жив для всіх людей». Репортаж. (М.). 12.00 — Телевізійний театр для дітей. (М.). 13.50 — «Музичний кіоск». (М.). 14.20 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М.). 14.50 — Художній фільм «Ми нас любимо». (М.). 16.55 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Нам заповія Ілліч». (Дніпропетровськ). 17.15 — М. Горький — «Поєма про матері». Телевізійний спектакль. (Сімферополь). 18.00 — Мультипликаційний фільм «Жовтик». (К.). 18.30 — «Наука, вік XX». (К.). 19.00 — «Клуб кіномандрівників». (М.). 20.00 — Сторінки музичного календаря. (М.). 20.15 — Естафета новин. (М.). 21.15 — Художній фільм «Твій сучасник». 2 серія. 22.45 — «Коса на камінь». Мініатюри студентського театру. 23.30 — «Танцювальний зал». (Таллін).

СУББОТА, 7 грудня. 10.00 — «3 днє народження». Музична розважальна передача. (М.).

10.30 — «Твердий сплав». Телевізійний нарис. (М.). 11.05 — Телевізійний спектакль «Смаглява леді сонетів». (К.). 11.45 — «Свято в сільському клубі». (Одеса). 12.30 — «На меридіанах України». (К.). 13.00 — Міжнародний турнір з хокея: США — СРСР-2. 15.30 — Фільм для дітей. 16.40 — «У ленінський фонд п'ятірички». 17.00 — Міжнародний турнір з хокея: СРСР-1 — Канада. 19.30 — На екрані — циркова вистава. (М.). 20.30 — Програма «Час». (М.). 21.00 — Кінопрограма. 22.45 — «Мажорна, 12-а». (К.).

НЕДІЛЯ, 8 грудня. 10.15 — Телевізійні новини. (М.). 10.30 — Для юнацтва. Телевізійний клуб «Шукачі». (М.). 11.15 — Маленкий концерт. (М.). 11.30 — «Пістоліття в мистецтві». (Народний художник СРСР В. Фаворський). (М.). 12.00 — Для школярів. «Веселітій слідопит». (Ленінград). 12.30 — Священі місця нашої Батьківщини. (Ульяновськ). Передача з Ульяновська. 16.30 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. (Одеса). 17.00 — Міжнародні змагання з художньої гімнастики. (Софія). 19.00 — Програма кольорового телебачення. (М.). 20.30 — «Сім днів». Міжнародна програма. (М.). 21.15 — «Камертон доброго настрою». (К.). 21.50 — Художній фільм «Убичня з того світу».

Наступний номер «Молодий комунар» вийде 10 грудня.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ г. Кіровоград.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.